

Таралезите излизат през нощта

Живя като сянка, нищо че майка ѝ я наричаше *слънчице*. Ние по име – Ванеса. Когато вървеше по улиците, винаги се озъртахме дали около нея все пак не е истинското ѝ тяло, оригиналът – автентичният носител на живот. И като не го откривахме, се вкопчвахме в копието. Имахме нужда да я ощипем, да пусне малко кръв, да повярваме, че не е безкръвна. Когато я щипехме по-силно, тя издаваше звуци. Все едно акуширахме появата ѝ на бял свят – от болката проплакваше и започваше да рита. Беше завладяващо да я завръщаме към живота, увличахме се. Случваше се да се роди няколко пъти на ден.

Много искахме да е жива като нас, по нашия начин. Ревнувахме я, че имаше сетивата за друг свят и не ни разказва *как е там*.

Преследвахме крачките ѝ, но нейният път беше невидим за нас. Непропусклива остана до края, въпреки това опитвахме да я стигнем. Малките ѝ ситни стъпки приличаха на бродирание – докосваше земята, сякаш пришиваше себе си към живота. Един ден конците се скъсаха.

Беше през лятото. Следобед, в който ловяхме пеперуди. Уловените пеперуди забождахме с карфица върху парче стиропор. Колекцията с пеперуди прибирахме в дървена кутия със стъклен капак. Който първи напълнеше кутията си, отиваше в библиотеката и там от една голяма енциклопедия сричаше латинските на именування на своите трофеи. Името на пеперудата преписвахме в специален етикет, залепен под телцето на насекомото. Имахме много рапични и зелевни, адмирал и пъстро парагре, мечтаехме за рядка пеперуда.

През онзи следобед някой хвана многогълница.

Новината за уловената рядка пеперуда и новината за смъртта на Ванеса дойдоха едновременно. Помня облекчението: *най-сетне някой да ги улови* и тревогата – сега кого ще хващаме. Помня тишината от следващите дни. Дълго време търсехме Ванеса по улиците на града, макар да знаехме, че е погребана. Сякаш имахме нужда да я търсим, не да я намираме. Претърсихме детството си. И до днес пред очите ми е слабичкото ѝ телце. В спомените ми е като картина: отключва апартамента и остава в рамката на вратата няколко минути. Без никакви движения, усещаше че е наблюдавана и не помръдваше. С поглед вечно нагоре, по някога с усмивка към някого отгоре. Като отворена книга, която вместо да прочетем, си подхвърляме от ръка на ръка, от злоба на злоба. Ванеса почина от някакво рядко заболяване. Година след смъртта ѝ хванах рядка пеперуда – траурница. Не успях да се зарадвам. Когато отворих енциклопедията, под снимката на пеперудата ми пишеше *Vanessa antiopa*.

Оттогава чета известията на смъртта като изрядни етикети в колекция от уловени пеперуди. С дата и място на залавянето. Бодвам карфици с имена и кръстчета в паметта си. Заприличала е на таралез.